

Sarah Rossi

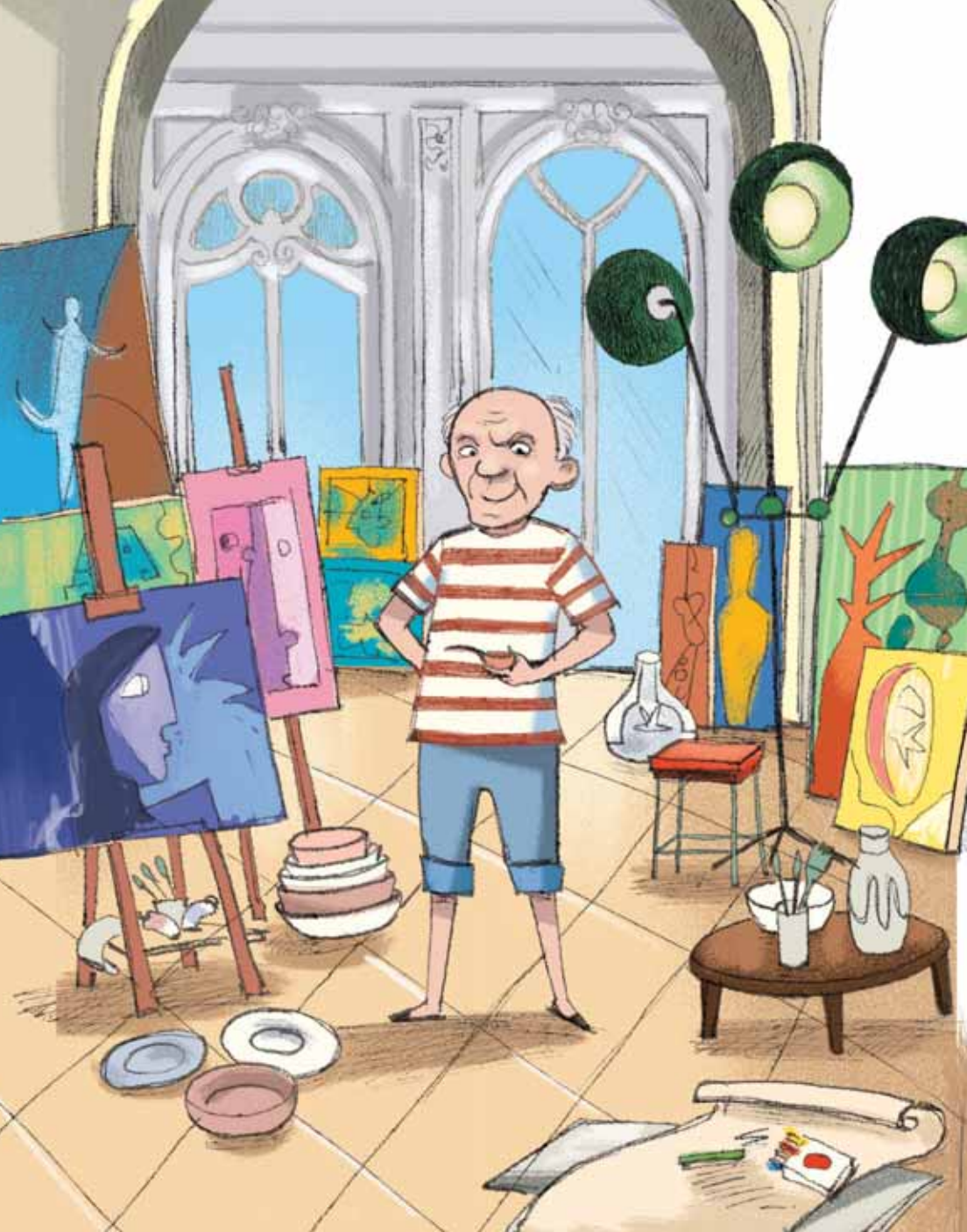
Pablo Picasso

SINIR TANIMAZ SANATÇI

Resimleyen: Barbara Bongini

Çeviri: Kemal Atakay

 domingo

Pablo yalnızca çirkin şeyler çiziyordu.

Kabahat onda değil, şeylerdeydi: Şeyler, yalnızca canlıyken güzeldiler; tuvalin üzerindeyse kavanoza hapsedilmiş ateş böcekleri gibi ışıltılarını yitiriyorlardı.

Ancak babası aynı görüşte değildi.

“Bu çizim bir başyapıt, oğlum. Kusursuzluğun ta kendisi!”

Ama Pablo bunun doğru olmadığını biliyordu. Tıpatıp horoza benzeyen bir horoz çizmişti. Perdeli ayaklar,

sarkık ibik, kabarık tüyler... Evet, kusursuz olmasına kusursuzdu ama

gerçek bir horozun yarattığı etkiyi yaratmıyordu. Gerçek bir

horoz dokunduğunuzda yumuşaktır, gözlerini gözlerinize dikmez ve iştahı kopardığında tavukları gagalar.

Kâğıt üzerinde bunların hiçbirini yoktu ve Pablo bu yüzden büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Canlısı dururken kopyasına bakmanın ne anlamı vardı?

Ama Pablo yetenekli olduğunu biliyordu. Bunu herkes söylüyordu ona. Zaten babası José, Malaga Güzel Sanatlar Okulu'nda resim öğretmeni idi.

José Ruiz Blasco işini iyi yapan bir öğretmendi ama ressam olarak öyle ahım şahım bir yeteneği yoktu. Boş vakitlerinde soyluların yemek odalarını girift çiçekler, bitkiler ve kuş motifleri ile süslerdi. Resim yaparken bir orkestra şefi gibi, fırçayı bir o yana bir bu yana sallardı. Pablo babasını hep büyük bir dikkatle izledi. Ve

yedi yaşına geldiğinde resim tekniklerini tekerlemelerden daha iyi biliyordu.

Pablo çizim yapmaktan hoşlanıyor, bir şeyler çizerken kendini büyücü gibi hissediyordu. Kâğıt başta sadece kâğıtken, kalemle başka bir şeye dönüşüyor, beyaz yüzey renkleniyordu. Mürekkepler sihirli birer iksir, tablolar birer büyüydü sanki.

Pablo günlüğünü resimlemeye başlamıştı. Çizimlerinde başrol ailesine aitti; mesela yeni doğan ve ağlaması bir türlü dinmeyen Conchita'nın balon yanaklarını ya da ilk kız kardeşi Lola'nın annelerinininkine benzeyen kabarık saçlarını çiziyordu. Ve elbette annesi María'yı da resmediyordu: Pablo, annesinin aslan terbiyecisini andıran gözlerini, kavisli hatlarını ve hep biraz dans ediyormuş gibi görünen yürüyüşünü kâğıda aktarmayı başarmıştı.

Babası bunları ilk gördüğünde tekrar tekrar bakmaktan kendini alamadı. Bu çizimlerde onu epey sarsan bir şey vardı ve o her ne ise, José'de yoktu.

José, oğlunun çizimlerini uzun uzadıya inceledikten sonra, sanki som altından yapılmışlar gibi, hepsini özenle yerlerine geri koydu ve kimi kararlar aldı: Paletini ve fırçalarını oğluna hediye etti; bir daha yapmamak üzere resmi bıraktı.

Malaga, İspanya'nın güneyinde, bol güneş alan bir şehirdir: Kastanyetlerin, dansın, flamenko ritmiyle dönen rengârenk uzun eteklerin şehri...

Pablo, 1881 yılında bu şehirde doğdu ve hayatının ilk on yılını orada geçirdi.

Her şeye aşkla bağlanan hayat dolu bir çocuktü. Kız kardeşleri Lola ve Conchita'yla çeşitli oyunlar oynuyor; bu oyunlarda palyaço oluyor, büyükleri taklit ediyor, cesaretle, çılgınca hayaller kuruyordu.

Ama sonra her şey değişti.

Baba José'yi, ders vermesi için ülkenin kuzeyine çağırıldılar: Önce La Coruña'ya gittiler, sonra da hayaletlerle dolu, kasvetli ve esrarengiz şehir Barselona'ya.

Kuzey farklıydı. Öylesine farklıydı ki nasıl bir hırsız, soyacağı villaya parmak ucuna basarak, sessizce ve çevresini kolaçan ederek girerse Pablo da oraya öyle girmişti.

Endülüs'ün hayat dolu ışıkları, Galisya ve Katalonya'nın gölgeleri içinde yok olmuş; kıyıları okşayan yumuşak dalgalar, sert ve hırçın kabartılara dönüşmüş; şen şakrak besteler susmuş, sadece gizli fısıltılar duyulur olmuştu.

Küçük Conchita, kuzeyde, çok ciddi ve bulaşıcı bir hastalık olan difteriye yakalandı.

Pablo bir adak adadı: Küçük kız kardeşi Conchita iyileşirse resmi bırakacaktı. Bu öylesine büyük bir yemindi ki kesinlikle işe yarayacaktı.

Ama öyle olmadı: Conchita iyileşemedi ve öldü. Mucize diye bir şey yoktu ve kader diye bir şey varsa da hiç kimseyi umursamıyordu.

“Yeminle söylüyorum, bu çocuk bir dâhi!”

“Nereden, nasıl bitivermiş böyle?”

“Hayatımda böyle şey görmedim.”

Pablo Ruiz, İspanya'nın en seçkin akademisi Madrid San Fernando Güzel Sanatlar Kraliyet Akademisi'nin tüm giriş sınavlarını geçtiğinde, henüz on beş yaşındaydı. Daha büyük öğrencilerin bir ayda (ve kötü notlarla) geçebildikleri sınavları bir günde (ve kusursuz bir şekilde) vermişti.

Bununla da kalmamış, ilk kişisel stüdyosunda *Bilim ve İyilik* adlı büyük bir yağlı boya tablo sergilemişti; bu resim Madrid Ulusal Sergisi'ne seçilmiş ve Malaga Sergisi'nde altın madalya kazanmıştı.